

ПСИХОЛОГІЧНІ ДИСЦИПЛІНИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ

Борисюк А.С.

*Вищий державний навчальний заклад України
«Буковинський державний медичний університет»,
м. Чернівці*

Сьогодні у руслі запровадження у вищій медичній освіті компетентнісного підходу проблема становлення особистості майбутнього фахівця розглядається як одна з пріоритетних. Особлива увага звертається на необхідність забезпечення продуктивної спрямованості особистості, актуалізації мотивів досягнення, посилення потреби в саморозвитку та самореалізації, а також на потребу підвищення адекватності завдань навчального процесу тим реальним завданням, які доводиться розв'язувати медичним фахівцям на різних етапах професійної діяльності. Тому важливим завданням вищої медичної освіти, крім передачі спеціальних знань та набуття навичок, повинно стати формування у студентів тих структурних компонентів особистості, які сприятимуть забезпеченню високої ефективності майбутньої професійної діяльності. Загалом, проблеми у професійній підготовці студента у сфері охорони здоров'я пов'язані не тільки і не стільки з неуспішністю його в навчанні, скільки з труднощами професіоналізації особистості. Загальновідомо, що стратегії самореалізації особистості значною мірою пов'язані з умінням та навичками компетентісно орієнтуватися в основних сферах життєдіяльності. Значущість засвоєння основних понять і формування умінь та навичок з психологічних дисциплін під час навчання у вищих медичних закладах освіти значно зростає в контексті формування соціальної компетентності майбутніх лікарів. Навчальними планами підготовки фахівців спеціальності «Медицина», «Стоматологія» серед курсів за вибором студентів першого та третього років навчання передбачені такі дисципліни, як «Основи психології», «Психологія спілкування». У межах вивчення даних дисциплін студенти-медики знайомляться з психічними процесами, станами, властивостями, основними закономірностями, структурою і змістом спілкування, основними функціями, рівнями та видами спілкування, причинами виникнення міжособистісних конфліктів, механізмами конструктивного розв'язання конфліктів; особливостями педагогічного та управлінського спілкування, сутністю, структурою та особливостями медичного спілкування тощо. Майбутні лікарі вчать визначати індивідуально-психологічні відмінності особистості за їхніми проявами у діяльності та спілкуванні; конфліктні ситуації та сприяти їх розв'язанню; проводити продуктивні дискусії, ділові бесіди і наради; здійснювати психотерапевтичні вербальні та невербальні впливи на співрозмовника; створювати сприятливий клімат у медичному колективі. Тож оволодіння знаннями і навичками з низки психологічних дисциплін сприяє формуванню соціальної компетентності майбутнього лікаря.